

کتاب یوئیل و کلیسای ادونتہیست روز ہفتم لائودیکیہ — شمارہ چہارم

Jeff Pippenger

2025-12-07

نمبر چار

در اشعیا بیست و ہشت، «مردان استہزا کنندہ کہ بر» «اورشلیم» «حکومت می کنند» بہ صورت «مستان افرایم» و نیز بہ عنوان «تاج غرور» تصویر شدہ اند۔ «تاج» نمایانگر رہبری است و «غرور» نمایانگر سرشتی شیطنانی است۔

مستیوں میں ڈوبے ہوئے لوگ اُس بقیہ ("residue") کے مقابل رکھ گئے ہیں جو خدا کے "تاج" جلال بن جاتے ہیں، کیونکہ آخری بارش کے دوران خداوند اپنی "بادشاہی جلال" قائم کرتا ہے، جس کی تمثیل اُس نے صلیب پر "بادشاہی فضل" قائم کرنے کے ذریعے پیش کی۔ صلیب پر بادشاہی فضل، سنڈے لا کے وقت بادشاہی جلال کی تمثیل ہے۔ آخری بارش 9/11 کو شروع ہوئی، جب ایک لاکھ چوالیس ہزار کی مہر بندی اور زندوں کی عدالت شروع ہوئی۔

«من دیدم کہ ہمہ چیز با شدتی تمام می نگرد و اندیشہ های خود را بہ سوی بحران قریب الوقوعی کہ در پیش روی آنہاست می کشاند۔ گناہان اسرائیل باید پیشاپیش بہ داوری بردہ شود۔ ہر گناہی باید در مقدس اعتراف گردد؛ آنگاہ کار بہ پیش خواہد رفت۔ این باید اکنون انجام شود۔ باقی ماندگان در زمان تنگی فریاد خواہند زد: خدای من، خدای من، چرا مرا واگذاشتہ ای؟»

«باران آخر بر آنان کہ پاک ہستند نازل می شود—پس آنگاہ ہمگان آن را همچون گذشتہ دریافت خواہند کرد۔»

los cuatro ángeles suelten, Cristo establecerá Su reino. Nadie recibe la lluvia tardía 3»
sino aquellos que están haciendo todo cuanto pueden. Cristo nos ayudaría. Todos podrían ser vencedores por la gracia de Dios, mediante la sangre de Jesús. Todo el cielo está interesado en la obra. Los ángeles están interesados». Spalding and Magan, 3»

چہار ہوائیں مکاشفہ کو یسعیاہ بھی ایک تند باد کے طور پر پیش کرتا ہے جسے پوری ہوا کے دن میں روک لیا گیا تھا، جس طرح مکاشفہ کی نزاع کی چار ہوائیں چار فرشتوں کے ذریعہ تھامی گئی ہیں۔ سسٹر واٹ چار ہواؤں کی شناخت ایک "غضب ناک گھوڑے کے طور پر کرتی ہیں جو چھوٹے کے لیے قرارے" اور جو "موت اور ہلاکت" لاتی ہیں۔ چار ہوائیں بتدریج چھوڑ دی جاتی ہیں: ابتدا 9/11 سے ہوتی ہے، پھر سنڈے لا کے وقت یہ نہایت شدت اختیار کرتی ہیں، اور پھر جب انسانی مہلت آزمائش ختم ہو جاتی ہے تو یہ پوری طرح کھول دی جاتی ہیں۔

آزاد شدہ و مہارشدہ

भवषियद्वाणी, है करता घोषणा की होने समाप्त के भेद के परमेश्वर जो और, है भी हाय तीसरा जो, तुरही सातवाँ द्वारा के बुश. डब्ल्यू जॉर्ज बाद के 9/11 फरि और गया छोड़ा को इस्लाम जब, गया फूँका पर 9/11 अनुसार के का छोड़ने और रोक, माता की इश्माएल अर्थात्, हाजरी, माता की इस्लाम गया। रोका अनुसार के भवषियद्वाणी उसे ने सारा कारण के जलन फरि; छोड़ा लिए के करने उत्पन्न संतान साथ के इब्राहीम ने सारा उसे है। प्रतीक एक जाने लौट उससे और रोका न से भागने को हाजरी ने स्वर्गदूत कतिक जब, गई भाग हाजरी कारण जसिके, रोका

उस ने इब्राहीम तक जब, रहा चलता तक तब वविद का सारा और हाजशि, बाद के जन्म के इसहाक कहा। न को दी। लगा न रोक और एक पर उस प्रकार इस और, दिया न नकाल को दासी

چهار فرشته اسلام در آغاز نبوت سیصد و نود و یک سال و پانزده روز مکاشفہ، باب نہم، آیہ پانزدہم، رہا شدند و سپس در ۱۱ اوت ۱۸۴۰ مہار گردیدند۔

اور چھٹے فرشتے نے نرسنگا پھونکا، اور میں نے اُس سنہری قربان گاہ کے چاروں سینگوں میں سے، جو خدا کے حضور ہے، ایک آواز سنی، جو اُس چھٹے فرشتے سے، جس کے پاس نرسنگا تھا، یہ کہہ رہی تھی: اُن چار فرشتوں کو کھول دے جو بڑے دریا، فرات، پر بندھے ہوئے ہیں۔ اور وہ چاروں فرشتے کھول دیے گئے، جو ایک گھڑی، اور ایک دن، اور ایک مہینے، اور ایک سال کے لیے تیار کیے گئے تھے، تاکہ آدمیوں کے تیسرے حصہ کو قتل کریں۔ مکاشفہ 9:13-15۔

پس از آن کہ اسلام بلای سوم در ۱۱ سپتامبر برای حملہ رہا شد، جورج دبلیو بوش جنگ جهانی خود علیہ تروریسم را آغاز کرد و مہاری بر اسلام نہاد۔ نخستین اشارہ بہ اسماعیل، کہ نماد اسلام است، بیان می کند کہ نسل اسماعیل بر ضد ہر انسان خواہد بود و ہر انسان بر ضد آنان خواہد بود۔

اور خداوند کے فرشتے نے اُس سے کہا، دیکھ، تُو حاملہ ہے اور ایک بیٹے کو جنم دے گی، اور اُس کا نام اسمعیل رکھنا؛ کیونکہ خداوند نے تیری مصیبت سن لی ہے۔ اور وہ جنگلی انسان ہوگا؛ اُس کا ہاتھ ہر ایک کے خلاف ہوگا، اور ہر ایک کا ہاتھ اُس کے خلاف؛ اور وہ اپنے سب بھائیوں کے سامنے بسا رہے گا۔ پیدائش 16:11، 12۔

اسلام وہ طاقت ہے جو دنیا کے خاتمہ پر ایسی ہوگی کہ ”ہر آدمی کا ہاتھ“ اس کے خلاف ہوگا، اور اسلام ہر آدمی کے خلاف ہوگا، جیسا کہ آج یہ بالکل کامل طور پر پورا ہو رہا ہے۔ نبوت کی ایک علامت کے طور پر اسلام کا مخصوص کام ایک عالمی جنگ برپا کرنا ہے۔ اس مضمون کی تصدیق ایلیاہ، یوحنا بیتسمہ دینے والے کی سرگزشت سے ہوتی ہے، اور مکاشفہ کی کتاب میں اسے ”قوموں کے غضب ناک ہونے“ کے طور پر پیش کیا گیا ہے۔

«آغاز آن زمان تنگی»، کہ در اینجا ذکر شدہ است، اشارہ بہ زمانی ندارد کہ بلاھا شروع بہ فرو ریختہ شدن کنند، بلکہ بہ دورہای کوتاہ درست پیش از فرو ریختہ شدن آنها اشارہ دارد، در حالی کہ مسیح در قدس حضور دارد۔ در آن زمان، ہنگامی کہ کار نجات بہ پایان خود نزدیک می شود، تنگی بر زمین عارض خواہد شد، و امت ها خشمگین خواہند شد، با این حال مہار خواہند شد تا مانع کار فرشتہ سوم نگردند۔ در آن زمان، «باران آخر»، یا تازگی ای از حضور خداوند، خواہد آمد تا بہ ندای بلند فرشتہ سوم قدرت بخشد و مقدسان را مہیا سازد تا در دورہای کہ ہفت بلای آخر فرو ریختہ خواہند شد، پایدار بمانند۔ Early Writings, 85۔

در «ایامی» کہ باران آخر می بارد، مسیح پادشاھی جلال خود را، چنان کہ در کتاب دانیال بہ تصویر کشیدہ شدہ است، برپا می سازد۔

و در ایام این پادشاہان، خدای آسمان ها سلطنتی برپا خواہد کرد کہ ہرگز تباہ نخواہد شد؛ و این سلطنت بہ قومی دیگر واگذار نخواہد گردید، بلکہ ہمہ این سلطنت ها را خرد کردہ، بہ پایان خواہد رسانید، و خود تا ابد پایدار خواہد ماند۔ دانیال ۲:۴۴۔

در «ایامی» کہ مسیح پادشاھی جلال خویش را برپا می سازد، آنان کہ «تاج» جلال اویند، در تقابل با میگسارانی قرار می گیرند کہ «تاج» تکبر را بر سر دارند۔ «رؤیای» حقوق کہ می بایست نوشتہ شود و بر «لوح ها» بہ روشنی نقش گردد، بہ گونه ای گویا، شہادت تاریخی حقایق بنیادین ادونتیسیم را بہ تصویر می کشد۔ در شہادت حقوق، دو طبقہ ای کہ پوئیل از «تکبر» یا «جلال» ترسیم می کند، بہ صورت گروہی بازنمایی شدہ اند کہ یا—بہ واسطہ ایمان عادل شمردہ شدہ اند—یا—در تکبر

سرافراشته گردیده‌اند. آیه چهار باب دو، این دو طبقه را مخاطب قرار می‌دهد و آنان با نمونه کلاسیک فریسی و باجگیر موازات دارند. باجگیر عادل شمرده شده به خانه رفت، و «جان» فریسی «راست» نیست، زیرا «سرافراشته» شده است.

بنگرید، جان او که متکبرانه برافراشته شده، در او راست نیست؛ اما عادل به ایمان خویش زیست خواهد کرد. حقوق ۲:۴.

در آیه بعد، حقوق آن طبقه‌ای را که دل‌هایشان از غرور برافراشته شده است، مست توصیف می‌کند و بدین‌سان مستان اشعیا و حقوق را با «غرور» مرتبط می‌سازد.

नहीं में नविस अपने और है मनुष्य अभिमानी वह, है करता वशिवासघात कारण के दाखमधु वह क्योंकि, हैं
हो नहीं तृप्त और, है समान के मृत्यु और, है बढ़ाता को लालसा अपनी समान के अधोलोक वह; ठहरता
है। लेता कर इकट्ठा लयि अपने को लोगो सब और, है लेता बटोर पास अपने को जातयों सब परन्तु; सकता
हबक्कुक 2:5

شایان یادآوری است که این آیات در حقوق نه تنها در تاریخ میلری تحقق یافتند، بلکه تحقق آنها موضوعی رایج در نوشته‌ها و گفتارهای الن وایت و نیز پیشگامان آغازین ادونتیسیم بود. کسانی که به واسطه ایمانی که در آیه چهارم تاریخ میلری به تصویر کشیده شده است عادل شمرده شدند، همانانی بودند که بحران نخستین نومیدی را تحمل کردند؛ نومیدی‌ای که هم زمان درنگ را مشخص کرد و هم فرا رسیدن پیام فرشته دوم را که سقوط بابل را اعلام می‌کرد. میلریان در درون آن تاریخ آزمایش دریافتند که قوم عهد پیشین، که به‌طور تاریخی پروتستان بودند، به دختران بابل مبدل شده‌اند. آن پروتستان‌ها، پروتستان‌هایی بودند که کلیسای ساردس نماینده ایشان است، و نمایانگر قومی عهدی‌اند؛ زیرا آنان «نامی» داشتند که نامی هم شخصیت و هم رابطه عهدی است، اما مرده بودند.

اور کلیسیای ساردس کے فرشتے کو لکھ: یہ باتیں وہ فرماتا ہے جس کے پاس خدا کے سات روحیں اور سات ستارے ہیں: میں تیرے اعمال کو جانتا ہوں کہ تو زندہ ہونے کا نام رکھتا ہے، اور مرده ہے۔
مکاشفہ 3:1

در فرایند آزمون سال ۱۸۴۴ که در ۱۹ آوریل آغاز شد و سپس در ۲۲ اکتبر به پایان رسید، آنان که در این فرایند آزمون مردود شدند، در تکبر برافراشته گشتند؛ و اگر تنها آیات پس از آیه پنج را بخوانیم، خصلت غرور انسانی در آنجا با نمونه‌ای از گستاخی و خودبزرگ‌بینی پابی به تصویر کشیده شده است. این مطلب در آیه بیستم به پایان می‌رسد، آنجا که اعلام می‌شود: «خداوند در هیکل مقدس خویش است؛ تمامی زمین در حضور او خاموش بماند.»

اما خداوند در هیکل مقدس خویش است؛ تمامی زمین به حضور او خاموش باشد. حقوق ۲:۲۰.

آیت دوم از باب دوم حقوق، نخستین ناامیدی ۱۹ آوریل ۱۸۴۴ را مشخص می‌سازد، و این باب در آیه بیستم پایان می‌یابد؛ آیه‌ای که به‌روشنی ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ را نشان می‌دهد، هنگامی که خداوند ناگهان به هیکل خویش آمد.

چهار آمدن در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ (حکم بر حکم)

«آمدن مسیح به عنوان کاهن اعظم ما به قدس‌الاقداص، برای تطهیر مقدس، آن‌گونه که در دانیال ۸:۱۴ به نمایش گذاشته شده است؛ آمدن پسر انسان نزد قدیم‌الایام، چنان‌که در دانیال ۷:۱۳ ارائه شده است؛ و آمدن خداوند به هیکل خویش، که ملاکی آن را پیشگویی کرده است، همگی توصیف‌های یک رویداد واحد هستند؛ و این همچنین با آمدن داماد به عروسی، که مسیح آن را در

مثلاً ده باکره در متی ۲۵ توصیف کرده است، به تصویر کشیده شده است.» نبرد عظیم، ۴۲۶.

آیات سوم و چهارم دو طبقه‌ای را مشخص می‌کنند که در فرایند آزمون آیه دوم تا آیه بیستم پدید می‌آیند؛ فرایند آزمونی که از ۱۹ آوریل ۱۸۴۴ تا ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ ادامه دارد. آیات چهارم تا نوزدهم، به استثنای آیه چهاردهم که به تاریخی می‌پردازد که پس از نزول فرشته مکاشفه، باب هجدهم، در 9/11 می‌آید، خطاب به قدرت پاپی هستند.

زیرا زمین از معرفت جلال خداوند پر خواهد شد، چنان‌که آب‌ها دریا را می‌پوشانند. حقوق ۲:۱۴.

در فرایند آزمون فرشته دوم در تاریخ میلری، دو طبقه از پرستندگان پدید آمدند و سپس در بحران ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ آشکار شدند. شخصیت شریران در این عبارت، شخصیت پاپیت است، و در آن دوره آزمون، میلری‌های وفادار به این نتیجه رسیدند که در توافق با پیام فرشته دوم اعلام کنند که کلیسای پروتستان، از طریق رد پیام میلری، به دختران روم تبدیل شده است. مجادله‌ای که از ۱۹ آوریل آغاز شد و در ۲۲ اکتبر پایان یافت، همان عرصه‌ای است که در آن، شخصیت یا به صورت نوشنده‌ای مغرور از شراب بابل، همانند بلشصر، آشکار می‌شود، یا به صورت کسی که همچون دانیال در حضور بلشصر، به واسطه ایمان خود عادل شمرده شد. آن مجادله همان جایی است که نمایش این رخداد به وقوع می‌پیوندد و جهان را نسبت به واقعیات ابدی مرتبط با پیام فرشته سوم بیدار می‌سازد. پس زمینه مست در برابر عادل شمرده شده، در چارچوب این استدلال قرار داده شده است که جهان چگونه نسبت به این مسائل روشن می‌شود: «زیرا زمین از معرفت جلال خداوند پر خواهد شد، چنان‌که آب‌ها دریا را می‌پوشانند.» این روشن‌سازی از ۱۱ سپتامبر آغاز شد.

در پایان تاریخ به تصویر کشیده شده در باب دوم حقوق، خداوند در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ ناگهان به هیکل خود آمد. او این کار را در تحقق نبوتی انجام داد که آن را به عنوان پلمونی در آیه چهاردهم دانیال هشت بیان کرده بود.

پلمونی

در روز دهم ماه هفتم تقویم کتاب مقدس، که در سال ۱۸۴۴ بر روز بیست و دوم ماه دهم منطبق شد، حقوق ۲:۲۰ به انجام رسید، و عدد نمادین «220» را می‌توان در «فصل و آیه‌ای» دید که تغییری تدبیری در کار مسیح در قدس آسمانی را مشخص می‌سازد. یکی از ویژگی‌های نبوی صد و چهل و چهار هزار این است که ایشان کسانی‌اند که هر جا بره می‌رود، او را پیروی می‌کنند. پیروی از مسیح یعنی پیروی از او در کلامش.

در کلام او، عدد «220» به طور نمادین نمایانگر ترکیب الوهیت و انسانیت است، و همان کاری که مسیح در آن تاریخ آغاز کرد، کار متحد ساختن الوهیت خویش با انسانیت بود. در سال 1844، در روز بیست و دوم ماه دهم، یا به طور نمادین بیست و دو ضرب در ده که برابر با «220» است ($10 \times 22 = 220$)، یا می‌توان گفت در همان تاریخی که به طور نمادین معادل «220» است، حقوق «2:20» تحقق یافت، آنگاه که مسیح از مکان مقدس به مکان اقدس منتقل شد تا داوری تحقیقی را آغاز کند.

پلمونی، آن عدد شگفت‌انگیز، در درون آن «پرسش و پاسخ»ی قرار دارد که ستون مرکزی ادونتیسیم است، و بیشتر ادونتیسیت‌ها به طور کامل از آن حقیقت بی‌خبرند.

«آن آیه‌ای از کتاب مقدس که بیش از هر آیه دیگری هم بنیاد و هم ستون مرکزی ایمان ادونتی بود، این اعلام بود: "تا دو هزار و سیصد روز؛ آنگاه قدس تطهیر خواهد شد." [دانیال 8:14] نبرد عظیم، 409.

دانیال باب پشت کی آیات تیره اور چوده میں آیت تیره میں ایک سوال مذکور ہے جس کے بعد آیت چوده میں اُس کا جواب دیا گیا ہے۔ عبرانی لفظ **پلمونی** کا ترجمہ آیت تیره میں **وہ ایک معین مقدس** کیا گیا ہے، اور مسیح کا یہ خاص نام **عجیب شمار کرنے والا** یا **رازوں کا شمار کرنے والا** کے معنی رکھتا ہے۔

جب ایلن وائٹ یہ متعین کرتی ہیں کہ آیت چوده ایڈونٹ ازم کا مرکزی ستون اور بنیاد ہے، تو وہ ان دو آیات کے سوال اور جواب پر الہی تاکید قائم کرتی ہیں، جو اس امر کا تقاضا کرتی ہے کہ مسیح، بحیثیت «عجیب شمار کنندہ»، بنیادی نقطہ مرجع ہوں۔ سسٹر وائٹ نے بارہا اس اہمیت پر زور دیا کہ کسی بھی اقتباس کی مرکزی سچائی کے طور پر مسیح کو دیکھا جائے، اور آیات تیره اور چوده میں مسیح کا براہ راست ظہور ہے—«وہ ایک مقدس»—جو پالمونی ہے۔

ہنگامی کہ ادونتیسم در سال ۱۸۶۳ «ہفت زمان» لاویان بیست و شش را رد کرد، چشمان خود را بر پالمونی بست؛ زیرا ساختار نبوی پرسش و پاسخ بر رابطہ میان «ہفت زمان» موسی و «دو ہزار و سیصد روز» دانیال استوار است۔ رابطہ نبوی «ہفت زمان» موسی، یا دو ہزار و پانصد و بیست سال، و «دو ہزار و سیصد شامگاہ و بامداد» دانیال، یا دو ہزار و سیصد سال، بہ واسطہ زمان برقرار می شود، کہ با اعداد نمایش داده می شود؛ و آن شمارندہ شگفت انگیز درست در مرکز آن پرسش و پاسخی قرار دارد کہ ستون مرکزی ادونتیسیم است۔ کسانی کہ شاید نوشتہ های یوسفوس را خواندہ باشند، ممکن است استدلال های منطقی او را بہ یاد آورند کہ در آن دو امر ویژہ را کہ خدا آفرید، مشخص می کرد۔ یکی زبان عبری بود و دیگری زمان قابل اندازہ گیری، کہ بہ نوبہ خود مستلزم ریاضیات است۔

آیہ سیزدہم می پرسد: «تا بہ کی؟» این آیہ نمی پرسد: «چہ وقت؟» بلکہ می پرسد: «تا بہ کی؟» اینکہ پرسش درباره مدت زمان است («تا بہ کی؟») یا درباره نقطہ ای در زمان («چہ وقت؟»). برای فہم درست، امری اساسی است۔ پاسخ پرسش در آیہ چہاردہم یا نقطہ ای در زمان را مشخص می کند، یا دورہ ای از زمان را، و چہ بسا ہر دو را؛ اما پاسخ ہرچہ باشد، باید در چارچوب متن پرسش آیہ سیزدہم قرار دادہ شود۔ برای آنکہ کلام را بہ درستی تقسیم کنیم، یا بہ عبارتی پاسخ آیہ چہاردہم را بہ درستی بفہمیم، لازم است چارچوب پرسش را بہ درستی دریابیم۔ آیا «چہ وقت» است یا «آنگاہ»؟

مستان افرایم بہ گونہ ای مبہم تعلیم می دہند کہ آیہ چہاردہ در حال تعیین یک نقطہ زمانی است؛ نقطہ ای کہ آنان آن را ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ می دانند، و چون چنین می کنند، چہ بسا بہ همان بخشی کہ اندکی پیش از کتاب «نبرد عظیم» نقل کردیم نیز استناد نمایند؛ اما کلام خدا ہرگز تغییر نمی کند و ہرگز دچار شکست نمی شود۔ پرسش «تا بہ کی» مدت زمان را مشخص می کند، نہ یک نقطہ زمانی را۔ ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ آغازگر دورہ دآوری تحقیقی بود، و حقایق مرتبط با آن عمل، انجیل جاودانی را نمایندگی می کنند و بہ مراتب مہم تر از صرف تاریخی ہستند کہ آن دورہ در آن آغاز شد۔

دستور زبان عبری روشن است، و همان معنای یکسان در ترجمہ King James Version نیز منتقل شدہ است۔ نہ تنها دستور زبان بہ روشنی پرسش را در بستر مدت زمان قرار می دہد، بلکہ پرسش «تا بہ کی» نیز نمادی از نبوت کتاب مقدسی است۔ بر اساس چندین شاہد می توان نشان داد کہ پرسش «تا بہ کی» بہ عنوان یک نماد، نمایانگر تاریخ 11/9 تا قانون یک شنبہ است۔ نخست نماد «تا بہ کی» را بررسی خواہیم کرد، پیش از آن کہ بہ پلمونی و یوئیل بازگردیم۔

تا چہ زمان؟ اشعیا شش در سالی کہ عزّیا پادشاہ درگذشت، خداوند را دیدم کہ بر تختی بلند و افراشتہ نشستہ بود، و دامن های جامہ اش ہیکل را پر می کرد۔ بالای سر او سراپیم ایستادہ بودند؛ ہر یک شش بال داشت: با دو بال روی خویش را می پوشانید، با دو بال

پاهای خویش را می‌پوشانید، و با دو بال پرواز می‌کرد. و یکی دیگری را ندا داده، می‌گفت: «قدوس، قدوس، قدوس است یهوه صبايوت؛ تمامی زمین از جلال او مملو است.» و آستانه‌های درها از آواز آن که ندا می‌داد، لرزید، و خانه از دود پر شد. آنگاه گفتم: «وای بر من، زیرا هلاک شده‌ام! چون مردی ناپاک‌لب هستم و در میان قومی ناپاک‌لب ساکنم؛ زیرا چشمانم پادشاه، یهوه صبايوت، را دیده است.» پس یکی از سرافیم نزد من پرواز کرد، و اخگری افروخته در دست داشت که آن را با انبر از روی مذبح برگرفته بود. و آن را بر دهانم نهاد و گفت: «اینک این لب‌هایت را لمس کرده است، و عصیان برداشته شد و گناهت کفاره گردید.» آنگاه آواز خداوند را شنیدم که می‌گفت: «که را بفرستم، و چه کسی برای ما خواهد رفت؟» گفتم: «لیبک، من اینجا هستم؛ مرا بفرست.» و گفتم: «برو و به این قوم بگو: "هرآینه خواهید شنید، اما نخواهید فهمید؛ و هرآینه خواهید دید، اما درک نخواهید کرد." دل این قوم را فربه کن، و گوش‌های ایشان را سنگین ساز، و چشمان ایشان را ببند؛ مبادا با چشمان خود ببینند، و با گوش‌های خود بشنوند، و با دل‌های خود بفهمند، و بازگشت کنند و شفا یابند.» چگونه ممکن است این مأموریت انجیلی باشد؟ آن را با مأموریت حزقیال مقایسه کنید: «و تو، ای پسر انسان، به سخنان من که به تو می‌گویم گوش فرا ده؛ مانند آن خاندان متمرّد متمرّد مباش. دهان خود را بگشا و آنچه را به تو می‌دهم بخور.» پس نگریستم، و اینک دستی به سوی من دراز شده بود، و در آن طوماری بود. و آن را پیش روی من گشود، و بر اندرون و بیرونش نوشته بود؛ و بر آن مرائی و ماتم و وای نوشته شده بود. و به من گفتم: «ای پسر انسان، آنچه را پیش روی توست بخور؛ این طومار را بخور، و برو با خاندان اسرائیل سخن بگو.» پس دهان خود را گشودم، و آن طومار را به من خورانید. و به من گفتم: «ای پسر انسان، شکمت را بخوران، و اندرون را از این طوماری که به تو می‌دهم پر ساز.» پس آن را خوردم، و در دهانم مانند عسل شیرین بود. و به من گفتم: «ای پسر انسان، نزد خاندان اسرائیل برو و ایشان را به کلام من مخاطب ساز. زیرا تو به قومی با زبان نامفهوم و گفتار دشوار فرستاده نمی‌شوی، بلکه به خاندان اسرائیل؛ نه به قوم‌های بسیار با زبان نامفهوم و گفتار دشوار که سخنان ایشان را نتوانی بفهمی. به راستی اگر تو را نزد ایشان می‌فرستادم، به تو گوش می‌دادند. اما خاندان اسرائیل نمی‌خواهد به تو گوش دهد، زیرا نمی‌خواهد به من گوش دهد؛ زیرا تمامی خاندان اسرائیل سخت‌پیشانی و سنگدل‌اند. اینک من روی تو را در برابر روی‌های ایشان سخت ساخته‌ام، و پیشانی تو را در برابر پیشانی‌های ایشان سخت. پیشانی تو را مانند الماس، سخت‌تر از سنگ چخماق ساخته‌ام. از ایشان مترس و از چهره‌هایشان هراسان مشو، هرچند خاندان متمرّدند.» و به من گفتم: «ای پسر انسان، تمامی سخنانی را که به تو می‌گویم در دل خود بپذیر و با گوش‌های خود بشنو. و برو، نزد اسیران، نزد پسران قومت، و با ایشان سخن بگو و به ایشان بگو: "خداوندگار یهوه چنین می‌فرماید"، خواه بشنوند و خواه نشنوند» (حزقیال ۸: ۲ - ۱۱: ۳). این چیزی است که ما آن را بشارت دادن می‌نامیم؟ به طور چشمگیر، پاسخ این است: آری، در زمان مناسب. خدا این انبوه نالندگان خاموش و اندوهگین را نمی‌خواهد. او مردان و زنانی را می‌خواهد که خوراک و نوشیدنی‌شان انجام اراده اوست؛ مردان و زنانی که در گوششان طنین می‌افکند: «که را بفرستم؟» و بی‌درنگ پاسخ می‌دهند، «لیبک، من اینجا هستم؛ مرا بفرست.» مردان و زنانی که برای خدمت سوگوارانه گماشته می‌شوند، برای اعلام دلی ناآماده و گوش‌هایی سنگین و چشمانی بسته؛ مردان و زنانی با تمام انسجام فکری اشعیا و حزقیال، که آموزه

داوری را بی نقص می بینند؛ مردان و زنانی که می پذیرند خدمت موعظه می تواند اثری سخت کننده داشته باشد؛ مردان و زنانی که می پذیرند خدا در همه چیزها خداست، حتی بر ایشان و خدمتشان حاکم است، و در همان حال انسان ها را مسئول همه اعمال اخلاقی شان می شمارد. این ایمان راسخ، این تسلیم همه جانبه به حکمت و خیرخواهی خدا، آنان را از تکبر خشک و متفرعن حفظ خواهد کرد. باین همه، در این پاره از کتاب اشعیا چیزی بیش از این هست. مأموریتی که به اشعیا سپرده شد، محدود به اعلام تکبر، ستم، بت پرستی و تشریفات دینی سراسر اسرائیل، و فراخواندن مداوم به توبه و بازگشت به عهد نبود. اگرچه مأموریت او در این جهات شبیه مأموریت های بسیاری از انبیا بود، اما دقیقاً همانند آنها نبود. او افزون بر همه اینها مأمور شد تا هلاک و تبعید قوم را اعلام کند، و حتی متوجه شود که خود موعظه اش بخشی از وسیله ای خواهد بود که به واسطه آن خدا قوم را محکوم می سازد. واپسین بخش از مأموریت او چیزی دارد که به مراتب هولناک تر است: آنگاه که قوم به کلی بی جان و بی بار شود، آن چنان که چون درختی بریده گردد، خدا حتی در آن زمان نیز کارش را به انجام نرسانده خواهد بود: «و اگر ده یک هنوز در آن باقی بماند، باز هم به سوختن تسلیم خواهد شد؛ اما همچون درخت بطم یا بلوط که چون قطع شوند، تنه ای از آنها باقی می ماند، آن گنده تخم مقدس خواهد بود» (اشعیا ۶:۱۳). این سخن بخشی از پاسخی است که اشعیا به پرسش خود می یابد: «تا چه زمان، خداوند؟» خدا پاسخ می دهد: تا زمانی دراز و سخت. شهرها ویران و بی سکنه خواهند شد، خانه ها خالی از مردم خواهند ماند، مزرعه ها متروک خواهند شد، و قوم به تبعید رانده خواهد شد (اشعیا ۱۱:۱۳-۱۲). باین حال، نسل به نسل، اندک بقیتی در قوم باقی خواهد ماند؛ اما حتی اینان نیز بی گزند نخواهند ماند. پس از آنکه بلا بر شهرها و خانه ها و مزرعه ها فرود آمد، آن بقیت نیز «بار دیگر به سوختن تسلیم خواهد شد». چرا؟ زیرا کل قوم آن قدر آلوده است که باید نابود شود. اما خدا خود را بی شاهد و بی قوم نخواهد گذاشت. او این بقیت را حفظ خواهد کرد، نه آن گونه که باغبانی نهال ها را برای خود نگاه می دارد، بلکه آن گونه که گنده ای پس از قطع درخت برای هر رهگذری باقی می ماند. اما آن گنده «تخم مقدس» خواهد بود. یعنی در هر آنچه رخ می دهد، خدا نگاه به آینده دارد. داوری نهایی او واژه پایانی نیست. خود مجازات او بذره های حیات را در خود دارد. او قومی برای خود محفوظ خواهد داشت. وعده به کلی فراموش نشده است. با آنکه در شرف آن است که قوم را از سرزمین موعود بیرون افکند، خدا همچنان مشغول ساختن پادشاهی خویش است. سخن او واپسین سخن است؛ اما آن سخن صرفاً واژه ای از داوری نیست. در پس داوری، و حتی درون آن، بذرها و وعده و آغازهای نو نهفته است. به همین سبب است که اشعیا شش در چارچوب کل کتاب چنین پر قدرت عمل می کند. از همین جاست که مضامین عظیم و دوقطبی قدوسیت خدا و بزهکاری قوم، حاکمیت خدا و مسئولیت قوم، و امید و نومیدی زاده می شوند. داوری و امید را درهم تنیده می یابیم. از دیدگاه تاریخ نجات، این امر به ویژه چشمگیر است. خدا انبیای خود را فرامی خواند تا قوم را به توبه بخوانند، اما دقیقاً همان موعظه بر بسیاری داوری می آورد، سختی ای که قوم را پخته تر می کند برای داوری های باز هم بیشتر، تا آن زمان که داوری برسد و بقیتی باقی بماند و وعده بقا. در آن هنگام، خود بقیت درگیر دایره ای شوم از شورش و داوری می شود، تا آن زمان که آنچه باقی می ماند نهال ها نباشند، بلکه گنده ها باشند، باین همه گنده های مقدس. این است الگوی وقایع در کتاب. باین حال، آنچه به همان اندازه چشمگیر است این است که چگونه این الگو در عهد

جدید بازتاب می‌یابد. هر چهار انجیل قطعه‌ای از اشعیا شش را نقل می‌کنند یا به آن اشاره دارند، و هر چهار انجیل این کار را در پیوند با خدمت عیسی انجام می‌دهند. از آنجا که الگوی یهودستیزی سطحی که در دوران ما بخشی از هوای فرهنگی غرب شده است، این نکته را به راحتی از چشم نهان می‌دارد، لازم است گاه‌به‌گاه به خود یادآوری کنیم که عیسی یهودی بود، شاگردانش یهودی بودند، و خاستگاه نخستین کلیسا یهودی بود. به طور خاص، حتی آن بخش‌های عهد جدید که بیشترین سختی را نسبت به مردم یهود نشان می‌دهند، این کار را تنها به این سبب می‌کنند که این نویسندگان خود یهودی‌اند که قوم عهد را به داوری فرامی‌خوانند، درست به همان شیوه‌ای که اشعیا و ارمیا و حزقیال و عاموس و هوشع آنان را به داوری فراخواندند. اگر این نکته را از یاد ببریم، به راحتی متهم می‌شویم که عیسی و نویسندگان عهد جدید یهودستیز بوده‌اند، و چنین چیزی البته در آغاز هرگز به ذهن کسی در سده نخست خطور نمی‌کرد. اما اگر این نکته را به یاد داشته باشیم، درمی‌یابیم که در واقع آنچه در عیسی و معاصران او تکرار می‌شود، الگوی خود اشعیاست. در مرقس ۴، عیسی مثل برزگر را می‌گوید. او در این مثل درجات گوناگون پاسخ‌گویی را از کسانی که به منادی پاسخ نمی‌دهند گرفته تا کسانی که با شوقی پایدار و ایمانی استوار پاسخ می‌دهند، ترسیم می‌کند. شاگردان از او می‌پرسند که چرا در مثل‌ها تعلیم می‌دهد. عیسی پاسخ می‌دهد: «راز پادشاهی خدا به شما عطا شده است، اما برای آنان که بیرون‌اند همه چیز در مثل‌هاست، تا "بنگرند و ببینند، اما ادراک نکنند، و بشنوند و بفهمند، اما مبادا بازگشت کنند و آمرزیده شوند!"» (مرقس ۱۱:۱۲-۱۳). این سخنی شگفت‌آور است. در سطحی، به آسانی می‌فهمیم که مثل‌ها می‌توانند هم زمان هم مکاشفه باشند و هم پوشانندگی: آنان کسانی را که تا اندازه‌ای در درون‌اند، به اندیشه‌ورزی ژرف‌تر درباره حقیقت فرامی‌خوانند؛ اما برای کسانی که به آسانی به گوشه و کنار می‌لغزند، مثل‌ها تنها قصه‌های دل‌انگیزند. باین حال، مرقس بیش از این می‌گوید. در اینجا عیسی در حال انجام مأموریتی همانند مأموریت اشعیاست: این مثل‌ها بر کسانی که سختی دل دارند داوری می‌آورند. یعنی همان خدمتی که از سوی خدا فرستاده شده است تا مردم را به توبه فراخواند، از سوی دیگر وسیله‌ای می‌شود برای سخت‌تر شدن آنان. دقیقاً در همین نقطه است که الگوی اشعیا ۶ دوباره پدیدار می‌شود. در یوحنا ۱۲، پس از آنکه عیسی نشانه‌های بسیار در میان قوم انجام می‌دهد، بسیاری همچنان ایمان نمی‌آورند. یوحنا این ناباوری را با دو متن از اشعیا تبیین می‌کند، که یکی از آنها اشعیا ۶:۱۰ است: «از این رو نمی‌توانستند ایمان بیاورند، زیرا اشعیا نیز گفته است: "چشمان ایشان را کور کرده و دل ایشان را سخت گردانیده است، مبادا با چشمان خود ببینند و با دل خود بفهمند و بازگشت کنند، و من ایشان را شفا بخشم." اشعیا این سخنان را گفت، زیرا جلال او را دید و درباره او سخن گفت» (یوحنا ۳۹:۴۱-۴۲). این متن تکان‌دهنده است، نه فقط از آن رو که اشعیا ۶ را به خدمت عیسی ربط می‌دهد، بلکه از آن رو که جلالت او را که اشعیا دید، اکنون با عیسی پیوند می‌زند. یعنی همان خداوندی که اشعیا در هیکل دید، در نوعی پیوستگی شگفت با عیسی فهمیده می‌شود. اما برای مقصود کنونی ما، نکته اصلی این است: خدمت عیسی، مانند خدمت اشعیا، در عین آنکه دعوتی به ایمان است، برای برخی کارکردی قضایی نیز دارد. این امر صرفاً شکست تصادفی خدمت او نیست؛ بخشی از الگوی مکاشفه و داوری است. پولس نیز همین متن را بارها به کار می‌برد. در اعمال ۲۸، هنگامی که در روم با رهبران یهود سخن می‌گوید و برخی قانع می‌شوند و برخی نه، سرانجام می‌گوید: «روح القدس

به درستی به واسطه اشعیا نبی به پدران شما گفت: "نزد این قوم برو و بگو: هراینه خواهید شنید و نخواهید فهمید، و هراینه خواهید دید و درک نخواهید کرد. زیرا دل این قوم کند شده است..." (اعمال ۲۵: ۲۷-۲۸). اینجا نیز همان الگو برقرار است. کلام خدا اعلان می شود؛ برخی می پذیرند، برخی رد می کنند؛ و آن رد کردن صرفاً رویدادی روان شناختی یا جامعه شناختی نیست، بلکه در پرتو اشعیا ۶ بخشی از داوری الهی خوانده می شود. باین حال، حتی در اینجا نیز واژه نهایی نومی نیست، زیرا از دل این رد، انجیل به امت ها می رسد، و مقاصد خدا پیش می رود. پس، «تا چه زمان؟» در افق اشعیا، پاسخ آن است: تا ویرانی، تا تبعید، تا سوختن دوباره، تا باقی ماندن کنده ای مقدس. در افق عهد جدید، پاسخ آن است: تا آن زمان که همان الگو در خدمت مسیح و رسولان به اوج خود برسد، و تا آن زمان که داوری و نجات هر دو در صلیب و رستاخیز و اعلام انجیل به انجام خود نزدیک شوند. خدا هنوز همان خداست: در قدوسیت هراس انگیزش، در حاکمیت بی رقیبش، در داوری عادلانه اش، و در وفاداری شگفتش به وعده ای که هرگز رها نمی کند. در اشعیا باب ششم آیه سوم، فرشتگان اعلام می کنند که تمامی زمین از جلال خدا پر است.

و یکی به دیگری ندا در داد و گفت: قدّوس، قدّوس، قدّوس، یهوه صباوت است؛ تمامی زمین از جلال او مملو است. اشعیا ۶: ۳

خواهر وایت فرود آمدن فرشته مکاشفه هجده را با فرشتگان آیه سه مرتبط می سازد.

«آنان [فرشتگان] چون آینده را می بینند، آنگاه که تمامی زمین از جلال او مملو خواهد شد، سرود ظفرمند ستایش را با آوازی دل انگیز از یکی به دیگری باز می تابانند: «قدّوس، قدّوس، قدّوس، یهوه صباوت است.»» Review and Herald، 22 دسامبر 1896.

ישלמה נמצא ב-9/11, והוא שואל "עד-מתי" עליו להציג את בשורת 9/11 לעם לאודיקי שאינו חפץ לראות או לשמוע. נאמר לו שעליו להתמיד עד אשר יתקבו הערים, וחורבן הערים, המתחיל בחוק יום ראשון כאשר כפירה לאומית באה בעקבותיה חורבן לאומי.

پس گفتیم: «ای خداوند، تا به کی؟» و او پاسخ داد: «تا آن گاه که شهرها بی سکنه ویران شوند، و خانه ها از آدمی تهی گردند، و سرزمین به کلی ویران شود؛ و خداوند مردمان را به دوردست ببرد، و در میان زمین ترک عظیمی پدید آید. اما با این همه، در آن یکدهمی باقی خواهد ماند، و آن نیز بازگشت خواهد کرد و خورده خواهد شد؛ همچون درخت بطم و همچون بلوط که چون برگ های خود را فرو می ریزند، بن مایه شان در آنها باقی می ماند؛ پس ذریه مقدس بن مایه آن خواهد بود.» اشعیا ۱۱: ۱۳-۱۴

در ۱۱/۹، هنگامی که زمین به جلال خدا منور شد، اشعیا مسح می شود تا پیام باران آخر را ارائه کند، و می پرسد: «تا به کی» باید پیام ۱۱/۹ را به مردمی که دل هایشان فربه شده است عرضه کند؟ پاسخ این است: «تا» زمان قانون یکشنبه، زمانی که «ترکی عظیم در میان زمین» پدید خواهد آمد. این «ترک عظیم» به وسیله ادونتیسیم لائودیکایی به انجام می رسد که اشعیا در باب بیست و دو آن را در قالب شینا به تصویر می کشد.

ہاں، خداوند تجھے زور کے ساتھ قید میں لے جائے گا، اور یقیناً تجھے ڈھانپ دے گا۔ وہ یقیناً تجھے سختی سے لپیٹ کر گیند کی مانند ایک وسیع ملک میں پھینک دے گا؛ وہاں تو مرے گا، اور وہاں تیری شان کے رتھ تیرے آقا کے گھرانے کی رسوائی ٹھہریں گے۔ اور میں تجھے تیرے منصب سے ہٹا دوں گا، اور وہ تجھے تیرے عہدہ سے گرا دے گا۔ یسعیاہ 17: 19-22۔

ادونتیسیم لائودیکیه در هنگام قانون یک‌شنبه حقیقت را ترک می‌کند و در آنجا «سرنگون» می‌شود، چنان‌که در دانیال فصل یازدهم آیه چهل و یک به تصویر کشیده شده است.

او نیز به سرزمین جلال داخل خواهد شد، و کشورهای بسیاری سرنگون خواهند گشت؛ اما اینان از دست او رهایی خواهند یافت، یعنی اودوم و موآب و برگزیدگان بنی‌عمون. دانیال ۱۱:۴۱.

هنگامی که اشعیا می‌پرسد «تا به کی»، به او گفته می‌شود که این پیام را به ادونتیسیم تا خود قانون یکشنبه اعلام کند؛ آنگاه که «بسیاری» دانیال یازده آیه چهل و یک «واژگون» خواهند شد، هنگامی که ایشان سبت و خدا را ترک می‌کنند. سپس ایشان، چنان‌که در کتاب مکاشفه - جایی که همه کتاب‌های کتاب مقدس به هم می‌رسند و پایان می‌یابند - به تصویر کشیده شده است، از دهان خداوند بیرون افکنده خواهند شد؛ و نیز در آنجا اشعیا بیست و دو، شینا را نشان می‌دهد که «به سختی» «چون گوی به سرزمینی پهناور» افکنده می‌شود، زیرا ایشان «دور» «برداشته» می‌شوند.

در آن دوره زمانی، باقی‌ماندگان که به صورت «ده یک» (که همان عشریه است) نمود یافته‌اند، «بازمی‌گردند»؛ و در این آیه به درختانی تشبیه شده‌اند که پس از فرو افتادن برگ‌ها، «مایه» ای در آن‌ها باقی می‌ماند. «برگ‌ها» در نمادشناسی نبوی نمایانگر اقرار و اظهار ایمان‌اند. هنگامی که ادونتیسیم به قانون یکشنبه برسد و روز نخست هفته را به جای سبت خدا بپذیرد، برگ‌های «اقرار» خود را فرو خواهد افکند و دیگر ادعا نخواهد کرد که از سبت روز هفتم خدا پاسداری می‌کند.

لعنت درخت انجیر، تمثیلی عملی بود. آن درخت بی‌ثمر که برگ‌وبار متظاهران خود را در برابر خود مسیح به رخ می‌کشید، نمادی از قوم یهود بود. نجات‌دهنده می‌خواست سبب و حتمیتِ هلاکت اسرائیل را برای شاگردان خویش آشکار سازد. بدین منظور، او به آن درخت اوصاف اخلاقی بخشید و آن را مفسر حقیقت الهی گردانید. یهودیان از میان همه ملت‌ها متمایز ایستاده بودند و اظهار وفاداری به خدا می‌کردند. آنان به‌گونه‌ای ویژه مورد لطف او قرار گرفته بودند و برای خود، بیش از هر قوم دیگر، دعوی پارسایی داشتند. اما به سبب محبت دنیا و حرص سود، فاسد شده بودند. به معرفت خود می‌بالیدند، اما از مقتضیات خدا بی‌خبر بودند و سرشار از ریا بودند. همچون آن درخت بی‌ثمر، شاخه‌های متظاهران خود را برافراشته بودند؛ در ظاهر خرم و در چشم زیبا، اما «جز برگ» ثمری نداشتند. دیانت یهود، با هیكل باشکوهش، مذبح‌های مقدسش، کاهنان عمامه‌بر سرش و مراسم پرشکوهش، به‌راستی در ظاهر آراسته بود، اما فروتنی، محبت و نیکوکاری در آن یافت نمی‌شد.

"تمام درختان در باغ انجیر از میوه تهی بودند؛ اما درختان بی‌برگ هیچ انتظاری برنمی‌انگيختند و هیچ نومیدی‌ای پدید نمی‌آوردند. این درختان نمایانگر امت‌ها بودند. آنان نیز همچون یهودیان از دینداری تهی بودند؛ اما ادعا نکرده بودند که خدا را خدمت می‌کنند. دعوی خودستایانه‌ای به نیکویی نداشتند. نسبت به اعمال و راه‌های خدا نابینا بودند. برای ایشان هنوز زمان انجیرها فرانسیده بود. ایشان همچنان در انتظار روزی بودند که برای آنان نور و امید به ارمغان آورد. اما یهودیانی که برکات بیشتری از خدا دریافت کرده بودند، در برابر سوءاستفاده از این عطایا مسئول شمرده شدند. امتیازاتی که بدان‌ها فخر می‌ورزیدند، تنها بر گناه ایشان می‌افزود." The Desire of Ages. 582, 583

در قانون یک‌شنبه، ادعای ادونتیسیم لائودیکیه مبنی بر این‌که قوم عهد خدا هستند، از میان می‌رود؛ زیرا نشان عهد مرگ را می‌پذیرند و مهر عهد حیات را رد می‌کنند. آنگاه برگ‌های اظهار خود را فرو می‌افکنند، و آنچه به منظر آورده می‌شود، باقیمانده‌ای است که به وسیله اشعیا نمودار شده است؛ کسانی که در 9/11 به «راه‌های قدیم» «بازگشتند»، سپس هنگامی که او (اشعیا) تجربه فاسد خود را دریافت، تا به خاک فروتن شدند، و پس از آن با اخگری از روی مذبح تطهیر گردید. خواهر وایت به ما اطلاع می‌دهد که اخگر مذبح نمایانگر تطهیر است، اما تطهیر صرفاً همان چیزی است که با لمس

کردن لب‌های اشعیا به وسیلہٴ اخگر بہ انجام می‌رسد.

«زغال افروخته نمادِ تطہیر است. اگر لب‌ها را لمس کند، ہیچ سخن ناپاکی از آن‌ها صادر نخواهد شد. زغال افروخته همچنین نمادِ اثرگذاری کوشش‌های خادمان خداوند است.» Review and Herald، 16 اکتبر 1888.

آخرُ الزمان میں مذبح سے جو «کوئلے» زمین پر پھینکے جاتے ہیں، وہی کوئلے ہیں جو مکاشفہ کے آٹھویں باب کی پہلی پانچ آیات میں ساتویں اور آخری مہر کھولے جانے پر زمین پر ڈالے جاتے ہیں۔ یسعیاہ، اور لہذا ایک لاکھ چوالیس ہزار، اُس کوئلے کے اُن کے لبوں کو چھونے سے پاک کیے جاتے ہیں، لیکن «کوئلہ» ایک پیغام ہے۔ وہ اُس وقت اُن کے لبوں کو چھوتا ہے جب وہ فرشتہ کے ہاتھ سے کتاب لے کر اُسے کھا لیتے ہیں۔

اُنہیں اپنے سچ کے وسیلہ سے مقدس کر؛ تیرا کلام سچ ہے۔ یوحنا 17:17.

Los que "regresan" y llegan a ser el remanente (residuo) son representados como los árboles de roble y de terebinto, y así como Cristo había "investido al árbol de cualidades morales, y lo había hecho expositor de la verdad divina", los árboles de Isaías tienen dentro de sí la "cualidad moral", representada por la "sustancia". La sustancia permanece con los árboles, aun cuando aquellos que eran solo hojas de profesión son desechados. La "simiente santa" es la "sustancia", y Cristo es la "simiente santa" de la profecía. Esos árboles que son representados como el remanente, y por el mismo Isaías en el capítulo seis, representan a hombres y, por tanto, a la humanidad; y la simiente santa representa la divinidad. Así, Isaías seis identifica la purificación del adventismo desde el 11/9 hasta la ley dominical, y los detalles que Isaías aporta a esa historia profética están todos representados por su pregunta de "¿hasta cuándo?". Para Isaías, la respuesta a "¿hasta cuándo?" era desde el 11/9 hasta la ley dominical

چہ مدت؟ ۱۸۴۰-۱۸۴۴

۱۱ اوت ۱۸۴۰ نمادی از ۱۱ سپتامبر بود، و در چارچوب تاریخ نبوی از ۱۱ اوت ۱۸۴۰ تا ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴، نبردِ کوه کرمل میان ایلپا و انبیای ایزابل بہ وقوع پیوست. سرانجام ثابت شد کہ انبیای بعل، انبیای کاذب‌اند و بہ دست ایلپا کشتہ شدند؛ اما در همان آغاز رویارویی، ایلپا این پرسش را مطرح کرد: «تا بہ کی» میان دو عقیدہ می‌لنگید؟

اور ایلپاہ تمام لوگوں کے پاس آیا اور کہا: تم کب تک دو رائے کے درمیان ڈانواں ڈول رہو گے؟ اگر خداوند ہی خدا ہے تو اُس کے پیچھے چلو؛ لیکن اگر بعل ہے تو پھر اُس کے پیچھے چلو۔ اور لوگوں نے اُس کے جواب میں ایک لفظ نہ کہا۔ پھر ایلپاہ نے لوگوں سے کہا: میں، ہاں میں ہی اکیلا، خداوند کا نبی باقی رہ گیا ہوں؛ لیکن بعل کے نبی ساڑھے چار سو آدمی ہیں۔ 18:21، 22

الیاس در ۱۱ اوت ۱۸۴۰ قرار دارد و از آن نسل می‌پرسد کہ آیا پیام میلری درست است یا نادرست؟ این پیامی دیگر بہ لائودکیہ است، همان‌گونہ کہ اشعیا ۶ نیز بود.

«ہزاران نفر بہ پذیرش حقیقتی کہ ویلیام میلر موعظہ می‌کرد ہدایت شدند، و خادمان خدا در روح و قوتِ ایلپا برانگیختہ شدند تا این پیام را اعلام کنند. همچون یحییٰ، پیشرو عیسیٰ، آنان کہ این پیام خطیر را موعظہ می‌کردند خود را ناگزیر می‌دیدند کہ تبر را بر ریشہ درخت بگذارند و مردم را فراخوانند تا میوہ‌هایی شایستہ توبہ بہ بار آورند. شہادت ایشان چنان بود کہ کلیساہا را بیدار ساختہ و بہ نیرومندی متأثر می‌کرد و شخصیت واقعی آنان را آشکار می‌ساخت. و ہنگامی

که هشدار خطیر گریختن از غضب آینده طنین‌انداز شد، بسیاری از کسانی که با کلیساهای متحد بودند، این پیام شفاف‌بخش را پذیرفتند؛ آنان ارتدادهای خود را دیدند و با اشک‌های تلخ توبه و با اندوهی ژرف در جان، خویشانش را در حضور خدا فروتن ساختند. و چون روح خدا بر ایشان قرار گرفت، به بانگ برآوردن این ندا یاری رساندند: "از خدا بترسید و او را جلال دهید، زیرا ساعت داوری او فرا رسیده است." Early Writings, 233.

در تاریخ آزمون ۱۸۴۰ تا ۱۸۴۴، پروتستان‌هایی که پیام ایلیا را رد کردند، به دختران روم بدل شدند و ردای پروتستان‌تیسیم را به ادونتیسیم میلری واگذار کردند. با اشعیا و ایلیا، ما دو شاهد داریم که بر این حقیقت شهادت می‌دهند که پرسش «تا به کی» نمادی از تاریخی است که از ۱۱ سپتامبر آغاز می‌شود و به قانون یک‌شنبه پایان می‌یابد. در تاریخ میلری، ۱۱ اوت ۱۸۴۰ با ۱۱ سپتامبر منطبق است، و ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ با قانون یک‌شنبه منطبق می‌گردد. هنگامی که آتش از آسمان فرود آمد و قربانی ایلیا را مصرف کرد، هر دوازده سنگ همراه با قربانی روشن شدند؛ و بدین‌سان، یکصد و چهل و چهار هزار نفر را به مثابه علمی که به صورت سنگ‌های روشن‌شده نمود یافته است، مشخص ساخت. سپس انبیای کاذب به دست ایلیا کشته شدند، همان‌گونه که ایالات متحده، یعنی نبی کاذب، به‌عنوان پادشاهی ششم در قانون یک‌شنبه کشته می‌شود.

اشعیا باب شش بر فرایند آزمون، پالایش و تطهیر در میان قوم خدا از ۱۱ سپتامبر تا قانون یک‌شنبه تأکید می‌ورزد. الیاس نگرش لائودیکه‌ای قوم خدا را مورد خطاب قرار می‌دهد، اما همچنین دلیلی برای تمایز میان نبی راستین و نبی کاذب، و به تبع آن پیام راستین یا کاذب، فراهم می‌سازد. از این‌رو، از ۱۱ اوت ۱۸۴۰ آغاز شده و در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ پایان یافت، آزمونی نبوی بر پروتستان‌های دوره ساردیس وارد گردید، و همان‌گونه که آتش بر کوه کرمل جدایی به دو طبقه را پدید آورد، در ۱۸۴۴ نیز دو طبقه آشکار شدند. یک طبقه در این فرایند آزمون، قوم عهد در شرف «پیشین» شدن بود، و طبقه دیگر، ادونتیسیم میلری بود که خدا در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ با آن داخل عهد می‌شد. دوره آزمون و جدایی، حکایت تاکستان است، زیرا ادونتیسیم میلری در همان نقطه‌ای به‌عنوان نبی راستین آشکار شد که پروتستان‌تیسیم ساردی ایفای نقش خود را به‌عنوان پروتستان‌تیسیم مرتد آغاز کرد. همان‌گونه که انبیای بعل به‌عنوان کاذب افشا شدند، قوم عهد پیشین نیز چنین افشا گردید و سپس از سوی میلری‌ها به‌عنوان دختری از روم شناسانده شد. سرگذشت کوه کرمل، و نیز تحقق آن تاریخ در زمان میلری‌ها، شاهد دومی بر اشعیا شش فراهم می‌آورد که پرسش «تا به کی» نمادی از بازه زمانی از ۱۱ سپتامبر تا قانون یک‌شنبه است.

«ای یهوه، خدای ابراهیم و اسحاق و اسرائیل،» نبی تضرع‌کنان می‌گوید، «امروز معلوم گردد که تو در اسرائیل خدا هستی، و من بنده توام، و همه این کارها را به فرمان تو کرده‌ام. مرا اجابت فرما، ای یهوه، مرا اجابت فرما، تا این قوم بدانند که تو یهوه خدا هستی، و اینکه تو دل ایشان را بار دیگر بازگردانیده‌ای.»

«سکوتی، سنگین از هیبت وقار خود، بر همه حاکم است. کاهنان بعل از وحشت می‌لرزند. آنان که به گناه خویش آگاه‌اند، در انتظار مکافات فوری‌اند.»

«دعای الیاس هنوز به پایان نرسیده بود که شعله‌های آتش، همچون درخشش‌های خیره‌کننده برق، از آسمان بر مذبح برافراشته فرود آمد؛ قربانی را سوزانید، آب درون نهر را لیسید، و حتی سنگ‌های مذبح را نیز فرو خورد. فروغ آن شعله، کوه را روشن می‌سازد و دیدگان انبوه مردم را خیره می‌کند. در دره‌های پایین، جایی که بسیاری با تعلیقی آمیخته به اضطراب، حرکات آنان را در بالا می‌نگرند، فرود آمدن آتش به‌وضوح دیده می‌شود و همه از این منظره در شگفت می‌مانند. این صحنه به ستون آتشی شباهت دارد که در کنار دریای سرخ، فرزندان اسرائیل را از لشکر مصریان جدا ساخت.»

«مردمی کہ بر فراز کوه‌اند، در هراس و شگفتی، در برابر خدای نادیدہ به سجدہ می‌افتند. جرأت نمی‌کنند همچنان به آتشی کہ از آسمان فرستادہ شدہ است بنگرند. بیم دارند کہ خود ایشان نیز نابود شوند؛ و چون به وظیفہ خویش برای اقرار به اینکه خدای ایلیا، خدای پدران ایشان است کہ وفاداری خویش را به او مدیون‌اند، محکوم شدہ‌اند، ہمگی یک‌صدا فریاد برمی‌آورند: "یہوہ، او خداست؛ یہوہ، او خداست." این فریاد با وضوحی شگفت‌انگیز در سراسر کوه طنین می‌افکند و در دشت زیر بازمی‌پیچد. سرانجام اسرائیل بیدار شدہ است، از فریب بیرون آمدہ و توبہ کار گشتہ است. سرانجام قوم درمی‌یابند کہ تا چہ اندازہ خدا را بی‌حرمت ساختہ‌اند. ماہیت پرستش بعل، در تقابل با عبادت معقولی کہ خدای حقیقی می‌طلبد، بہ تمامی آشکار می‌گردد. مردم عدالت و رحمت خدا را در بازداشتن شب‌نم و باران درمی‌یابند تا آنگاہ کہ بہ اعتراف بہ نام او آوردہ شدند. اکنون آنان آمادہ‌اند اقرار کنند کہ خدای ایلیا از ہر بتی برتر است.» انبیا و پادشاہان، ۱۵۳.

تا بہ کی؟ موسیٰ

نخستین بار کہ پرسش نمادین «تا بہ کی» در کلام نبوت مطرح می‌شود، در بلای ہشتم بر مصریان در زمان موسیٰ است. بلای ہشتم «ملخ‌ها» است (نمادی از اسلام) کہ بہ وسیلہ «باد شرقی» آوردہ می‌شوند (نمادی از اسلام).

اور موسیٰ اور ہارون فرعون کے پاس گئے اور اس سے کہا، عبرانیوں کے خداوند خدا یوں فرماتا ہے: تو کب تک میرے سامنے فروتن ہونے سے انکار کرتا رہے گا؟ میرے لوگوں کو جانے دے تاکہ وہ میری عبادت کریں۔ اور اگر تو میرے لوگوں کو جانے دینے سے انکار کرے، تو دیکھ، کل میں تیرے ملک میں ٹڈیاں لے آؤں گا۔ اور وہ زمین کے منہ کو ڈھانپ لیں گی، یہاں تک کہ زمین دکھائی نہ دے گی؛ اور جو کچھ اولوں سے بچ رہا ہے، یعنی جو تمہارے لیے باقی رہ گیا ہے، اسے وہ کھا جائیں گی، اور ہر اس درخت کو بھی کھا جائیں گی جو میدان سے تمہارے لیے اگتا ہے۔ اور وہ تیرے گھروں کو، اور تیرے سب خادموں کے گھروں کو، اور سب مصریوں کے گھروں کو بھر دیں گی؛ ایسی بات نہ تیرے باپ دادا نے دیکھی، نہ تیرے باپ دادا کے باپ دادا نے، اس دن سے جب سے وہ زمین پر ہوئے، آج تک۔ پھر وہ مڑا اور فرعون کے پاس سے باہر چلا گیا۔

و خادمان فرعون بہ او گفتند: «این مرد تا بہ کی برای ما دام خواہد بود؟ این مردان را روانہ کن تا یہوہ، خدای خود را عبادت کنند. آیا هنوز نمی‌دانی کہ مصر نابود شدہ است؟»

و موسیٰ اور ہارون پھر فرعون کے پاس لائے گئے، اور اُس نے اُن سے کہا، جاؤ، خداوند اپنے خدا کی عبادت کرو؛ لیکن وہ کون ہیں جو جائیں گے؟

و موسیٰ نے کہا، ہم اپنے جوانوں اور اپنے بوڑھوں کے ساتھ، اپنے بیٹوں اور اپنی بیٹیوں کے ساتھ، اپنی بھیڑ بکریوں اور اپنے گلہ مویشیوں کے ساتھ جائیں گے؛ کیونکہ ہمیں خداوند کے لیے عید منانی ہے۔

او بہ ایشان گفت: «خداوند با شما چنین باشد، آن گاہ کہ من شما و کودکانتان را رہا کنم! بنگرید، زیرا بلا در پیش روی شماست. چنین نخواہد شد! اکنون شما کہ مرد ہستید بروید و خداوند را عبادت کنید، زیرا خواستہ شما ہمین بود.» و ایشان را از حضور فرعون بیرون راندند.

اور خداوند بہ موسیٰ گفت: «دست خود را بر سرزمین مصر برای ملخ‌ها دراز کن تا بر سرزمین مصر برآیند و ہر گیاه زمین را، یعنی ہر آنچہ تگرگ باقی گذاشتہ است، بخورند.» و موسیٰ عصای خود را بر سرزمین مصر دراز کرد، و خداوند در تمام آن روز و تمام آن شب بادی شرقی بر آن سرزمین آورد؛ و چون صبح شد، باد شرقی ملخ‌ها را آورد. و ملخ‌ها بر تمام سرزمین مصر برآمدند و در ہمہ حدود مصر فرود آمدند؛ بسیار سہمگین بودند؛ پیش از ایشان ہرگز ملخ‌هایی مانند ایشان نبودہ است، و پس از ایشان نیز نخواہد بود. زیرا روی تمام زمین را پوشانیدند، بہ طوری کہ زمین تاریک شد؛ و ہر گیاه زمین و تمام میوہ درختانی را کہ تگرگ باقی گذاشتہ بود،

خوردند؛ و در تمامی سرزمین مصر، نه بر درختان و نه در گیاهان صحرا، هیچ سبزینه‌ای باقی نماند.

پس فرعون موسی و هارون را به‌شتاب فراخواند و گفت: «من به یهوه، خدای شما، و نیز به شما گناه کرده‌ام. پس اکنون، تمنا دارم، فقط این یک بار گناه مرا ببخشید، و نزد یهوه، خدای خود، تضرع کنید تا فقط این مرگ را از من برطرف سازد.» و او از نزد فرعون بیرون رفت و به درگاه یهوه تضرع نمود. و یهوه بادی سخت نیرومند از مغرب گردانید که ملخ‌ها را برگرفت و آنها را به دریای سرخ افکند؛ در تمامی حدود مصر یک ملخ نیز باقی نماند. خروج ۱۰:۳-۱۹.

ابتدا «یهوه، خدای عبرانیان» می‌پرسد: «تا به کی از فروتن ساختن خویش در حضور من امتناع خواهی ورزید؟» و سپس خادمان فرعون نیز بار دیگر از فرعون می‌پرسند: «این مرد تا به کی برای ما دام خواهد بود؟» این پرسش در خلال بلای هشتم مطرح می‌شود، که به چند دلیل با ۱۱/۹ هم‌راستا است. بلای دهم، کشتار نخست‌زادگان است، که با صلیب هم‌راستا می‌باشد و پس از آن، نومییدی نزد دریای سرخ رخ می‌دهد؛ نومییدی‌ای که الهام آن را با نومییدی شاگردان نزد صلیب هم‌سو می‌سازد، و آن نیز با نومییدی عظیم میلری‌ها در سال ۱۸۴۴ هم‌راستا است. این سه شاهد، همگی با قانون یکشنبه انطباق دارند. بلای دهم همان قانون یکشنبه است، و دو بلا پیش از آن، بلای هشتم «ملخ‌ها» را بر «باد شرقی» آورد. «ملخ‌ها» تمام زمین را پر کردند، همان‌گونه که اسلام امروز سراسر جهان را می‌لرزاند، زیرا تاریکی خود را از طریق مهاجرت اجباری گسترانیده است. نام لاتینی «ملخ بیابانی» «migratoria migratoria» است، که نمایانگر گسترش اسلام از طریق مهاجرت می‌باشد؛ امری که در جهان طبیعی به‌صورت مهاجرت نمونه‌وار شده است.

نهمین بلا، تاریکی‌ای بود که می‌شد آن را لمس کرد.

و خداوند به موسی گفت: دست خود را به سوی آسمان دراز کن تا بر سرزمین مصر تاریکی پدید آید، همان تاریکی‌ای که بتوان آن را لمس کرد. و موسی دست خود را به سوی آسمان دراز کرد؛ و تا سه روز تاریکی غلیظی تمام سرزمین مصر را فرا گرفت. آنان یکدیگر را نمی‌دیدند، و هیچ‌کس تا سه روز از جای خود برنخاست؛ اما همه بنی‌اسرائیل در مسکن‌های خود روشنایی داشتند. خروج ۱۰:۲۱-۲۳.

در نمادگرایی «تا به کی» که به‌وسیله کوه کرمل و ایلیا بازنمایی شده است، هنگامی که آتش از آسمان فرود می‌آید، تمایزی آشکار می‌شود. خدای ایلیا آنچه را به‌جا آورد که یعل از انجام آن ناتوان است. در تاریخ میلریتی، این تمایز میان پروتستانیسم ساردی سقوط‌کرده و آدونتیسیم میلریتی برقرار گردید. در مورد موسی، این تمایز، تاریکی یا روشنایی بود. در خانه‌های عبرانیان روشنایی بود. اشعیا افزون بر این به ما آگاهی می‌دهد که آنان که در خط موسی هیچ نوری ندارند، و همان کسانی نیز هستند که به‌وسیله ایلیا هلاک می‌شوند، و آنان که در دوره زمانی میلریتی ردای پروتستانیسم را از دست می‌دهند، «قومی» هستند که «هرآینه می‌شنوند، اما در نمی‌یابند؛ و هرآینه می‌بینند» «اما ادراک نمی‌کنند». سپس درباره این قوم اعلامی صادر می‌شود که می‌گوید: «دل این قوم را فربه کن، و گوش‌های ایشان را سنگین ساز، و چشمان ایشان را ببند؛ مبادا با چشمان خود ببینند، و با گوش‌های خود بشنوند، و با دل خود بفهمند، و بازگشت کنند، و شفا یابند.»

آماده انجام کار، اما مغلوب مأموریت موعظه به کسانی که گوش نخواهند سپرد، اشعیا «پس گفت»، «خداوند، تا به کی؟»

سه آفت پایانی از ده آفت مصر، گواهی بر سه گام از ۹/۱۱ تا قانون یکشنبه فراهم می‌آورد. در ۱۱ اوت ۱۸۴۰، پیام فرشته اول به قدرت آراسته شد، و در ۱۹ آوریل ۱۸۴۴، فرشته دوم پدیدار گشت و در گردهمایی اردویی اکتر، از ۱۲ تا ۱۷ اوت، به قدرت آراسته شد، و فرشته سوم در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ پدیدار

شد. فرشته سوم با قانون یکشنبه همسو است، و از این رو فرایندی سه گامه را مشخص می سازد، زیرا نمی توان سومی داشت، بی آنکه اولی و دومی در میان باشد.

«پیام های نخست و دوم در سال های 1843 و 1844 داده شدند، و اکنون ما زیر اعلام پیام سوم قرار داریم؛ اما هر سه پیام هنوز باید اعلام شوند. اکنون نیز همانند هر زمان دیگر، تکرار آن ها برای کسانی که در جست و جوی حقیقت اند به همان اندازه ضروری است. ما باید با قلم و زبان این اعلام را طنین انداز سازیم، با نشان دادن ترتیب آن ها و کاربرد نبوت هایی که ما را به پیام فرشته سوم می رسانند. بدون پیام های اول و دوم، پیام سومی نمی تواند وجود داشته باشد. این پیام ها را باید از طریق انتشارات و در سخنرانی ها به جهان برسانیم، و در امتداد تاریخ نبوی، اموری را که بوده اند و اموری را که خواهند بود، نشان دهیم.» Selected Messages, book 2, 104, 105.

دهمین بلای مصر به موجب الهام، با صلیب و نومیادی پس از آن مرتبط دانسته شده است. از این رو، بلای دهم همان پیام سوم است که به ضرورت نبوی باید پیش از آن پیام اول و پیام دوم قرار گرفته باشد. در ۹/۱۱ خداوند از فرعون پرسید: «تا به کی؟» و بلافاصله پس از آن، خادمان فرعون نیز پرسیدند: «تا به کی؟» پس از آنکه موسی پرسش خدا، یعنی «تا به کی؟» را به فرعون ابلاغ کرد، و درست پیش از آنکه خادمان، پرسش موسی را برای فرعون تکرار کنند، موسی نقطه ای تعیین کننده را چنین مشخص می سازد: «پس برگشته، از نزد فرعون بیرون رفت.» خروج ۱۰:۶.

۹/۱۱ یک نقطه عطف نبوی بود که نمونه آن در زمانی ظاهر شد که موسی بلای ملخ ها را، که بر باد شرقی آمد، فرود آورد.

«دوره هایی وجود دارند که نقاط عطفی در تاریخ ملت ها و کلیسا هستند. در مشیت خدا، هنگامی که این بحران های گوناگون فرا می رسند، نور مختص آن زمان عطا می شود.» Bible Echo، 26 اوت 1895.

طاعون بعدی، بسته به این که در کدام طبقه قرار داشتید، یا تاریکی پدید آورد یا نور. ۱۱ سپتامبر نقطه ای «عطف در تاریخ ملت ها و کلیسا» بود. در آن هنگام، قوم خدا فراخوانده شدند که بازگردند و در راه های کهن سلوک کنند، اما از سلوک در آن سر باز زدند و به صدای کرنا گوش نسپردند. پس از ایلیا، جدایی ای میان تاریکی و نور به انجام رسید، و موسی پرسید: «تا به کی؟» او همچنین در آن عبارت می گوید:

«دوره هایی وجود دارد که نقاط عطف در تاریخ ملت ها و کلیسا هستند. در مشیت خدا، هنگامی که این بحران های گوناگون فرا می رسند، نور مختص آن زمان عطا می شود. اگر پذیرفته شود، پیشرفت روحانی حاصل می گردد؛ و اگر رد شود، انحطاط روحانی و کشتی شکستگی در پی خواهد آمد.» Bible Echo، 26 اوت 1895.

ما در مقاله بعدی موضوع «تا به کی» را ادامه خواهیم داد.

«در ماه مه ۱۸۴۲، یک کنفرانس عمومی در بوستون، ماساچوست، برگزار شد. در آغاز این جلسه، برادران چارلز فیچ و آپولوس هیل، از هیور هیل، نبوت های تصویری دانیال و یوحنا را که بر پارچه نقش کرده بودند، همراه با اعداد نبوی، و در حالی که تحقق آن ها را نشان می داد، ارائه کردند. برادر فیچ، هنگام توضیح دادن از روی نمودار خود در برابر کنفرانس، گفت که در ضمن بررسی این نبوت ها، اندیشیده بود که اگر بتواند چیزی از این نوع، چنان که در اینجا عرضه شده است، فراهم آورد، این امر موضوع را ساده تر خواهد کرد و ارائه آن را برای او به یک مخاطب آسان تر می ساخت. در مسیر ما نور بیشتری بود. این برادران همان کاری را انجام می دادند که خداوند ۲،۴۶۸ سال پیش در رؤیای حبقوق به او نشان داده بود، آنجا که می فرماید: "رؤیا را بنویس و آن را بر لوح ها به روشنی ثبت کن، تا هر که آن را می خواند بدود. زیرا رؤیا هنوز برای وقت معین است."

حقوق ۲:۲۔»

»پس از اندکی گفت وگو دربارهٔ این موضوع، به اتفاق آرا رأی داده شد کہ سیصد نسخهٔ همانند این، چاپ سنگی شود، و این کار بہ زودی انجام گرفت. آنہا را «نمودارهای 43» نامیدند. این کنفرانسی بسیار مهم بود.» The Autobiography of Joseph Bates, 263

visto que el diagrama de 1843 fue dirigido por la mano del Señor, y que no debía 74 ser alterado; que las cifras eran como Él quería que fueran; que Su mano estaba sobre él y ocultó un error en algunas de las cifras, de modo que nadie pudiera verlo, hasta que Su mano fue retirada.» Primeros escritos, 74»

»یہ دوسرے ظہور مسیح کے واعظوں اور اخبارات کی متفقہ گواہی تھی، جب وہ "اصل ایمان" پر قائم تھے، کہ نقشے کی اشاعت حقوق 2:2، 3 کی تکمیل تھی۔ اگر نقشہ نبوت کا ایک موضوع تھا (اور جو اس کا انکار کرتے ہیں وہ اصل ایمان کو چھوڑ دیتے ہیں)، تو پھر اس سے لازم آتا ہے کہ 457 قبل مسیح وہ سال تھا جس سے 2300 دنوں کا حساب شروع کیا جائے۔ یہ ضروری تھا کہ 1843 پہلا شائع شدہ وقت ہو تاکہ "رؤیا" "تاخیر" کرے، یا یہ کہ ایک مہلت تاخیر ہو، جس میں کنواریوں کا گروہ وقت کے عظیم موضوع پر اونگھے اور سو جائے، عین اس سے پہلے کہ وہ آدھی رات کی صدا کے ذریعے بیدار کیے جائیں۔» Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White